

ԱՄԵՆԱՅՆ ՀԱՅՈՑ ՀԱՅՐԱՊԵՏԻ ԿՈՆԴԱԿՐ
ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍԻ ՀԱՅՈՑ ՊԱՏՐԻԱՐԺՈՒԹՅԱՆ ՀԱՍՏԱՏՄԱՆ
ՀԻՆԳՀԱՐՅՈՒՐԱՄՅԱԿԻ ԱՌԹԻՎ

Վ Ա Ջ Գ Է Ն Ծ Ա Ռ Ա Յ Յ Ի Ս ՈՒ Ս Ի Զ Ր Ի Ս Տ Ո Ս Ի,
ՈՂՈՐՄՈՒԹԵԱՄԲՆ ԱՍՏՈՒԾՈՅ ԵՒ ԿԱՄՕՋՆ ԱԶԳԻՍ
ԵՊԻՍԿՈՊՈՍԱՊԵՏ ԵՒ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍ ԱՄԵՆԱՅՆ ՀԱՅՈՑ,
ԾԱՅՐԱԳՈՅՆ ՊԱՏՐԻԱՐԺ ՀԱՄԱԶԳԱԿԱՆ ՆԱԽԱՄԵԾԱՐ
ԱԹՈՒՈՅ ԱՌԱՋԵԼԱԿԱՆ ԱՅՐԱՐԱՏԵԱՆ ՄԱՅՐ ԵԿԵՂԵՑԻՈՅ
ՍՐԲՈՅ ԿԱԹՈՒՂԻԿԷ ԷԶՄԻԱՇՆԻ

ԱՄԵՆԱՊԱՏՐԻ ՊԱՏՐԻԱՐԺՆ ԹՈՒՐԹՈՒՅ ՀԱՅՈՑ Տ. ԵՄՈՎԶԱՅ ՍՐԵԱՋԱՆ
ԱՐԺԵՊԵՍԿՈՊՈՍ ԳԱԼՍԵԱՆ, ԵԿԵՂԵՑԱԿԱՆ ԽՈՐՀՈՐԴՈՑ, ԿԱՐՉՈՒԹՅՈՒՆՑ ԵՒ
ԹՐԱՀԱՅ ՍՐԵՑԵԱՆ, ՀՕՏԻՆ ՄԵՐՈՒՄ ՈՂՋՈՒՅՆ ԵՒ ՈՐՀՆՈՒԹՅՈՒՆ Ի ԳԱՀԷՆ
ՍՐԲՈՑ ՀՕՐԻՆ ՄԵՐՈՑ ԳԵՎԱՐՈՒ ԼՈՒՍԱԵՐՉՈՒ ԵՒ Ի ԳԱՀԱՆԱԼԷ ՆՈՐԻՆ

ուրբ Գրիգոր Լուսաւորչի տեսիլքով հոգեպէս վերածնած, հայ ժողո-
վուրդի զաւակները «Աշխարհի Լոյսը» իրենց սրտին մէջ ստաւծ, յա-
ճախ, շատ յաճախ պանդուխտի ցուպը ձեռքերուն, ստիպուեցան
Ռեռանալ իրենց հայրենի տունէն և այլուր Ռաստատել իրենց
կեանքի կաշանը:

Եւ այսպէս դճրեր շարունակ, սփռուեցաւ մեր Աղգը յէպի արևմուտք և յէպի
արևելք, դէպի հարաւ և դէպի հիւսիս:

Հայ Սփիւռքի ճամբաները շատ անգամ եղան Գողգոթայի ճամբաներ, բայց
մեր ժողովուրդը խաչը ուսին բարձրացաւ աննկուն և անյոգնարեկ, որովհետև
միշտ հաւատաց յաբիւրեան հրաշքին և իր Ռոգիին մէջ վառ պահեց յոյսը յարտե-
նական կեանքին, միշտ հաւատարիմ իր Առաքելական Սուրբ Եկեղեցիին:

Մեր ժողովուրդի զաւակները դարեր շարունակ անշարժ մնացին իրենց հա-
ւատքի ժայռին վրայ իբրև «քաղաքակիցք սրբոց և ընտանիք Աստուծոյ, շինեալք ի
վերայ հիման առաքելոց և մարգարէից, որոյ է գլուխ անկեանն Զրիստոս Յիսուս»
(Եփես. Բ 19—20):

Այսպէս է որ Գողգոթան դարձաւ յարութեան բարձունք, տառապանքը՝ աղբիւր ոգեկան ուժերու և պատմութիւնը հայոց՝ ստեղծարար շքերթ:

Հայ Ափիւքի պատմական կայաններէն մին եղաւ հին Բիւզանդիոնը, մանաւանդ Ե դարէն սկսեալ: Բայց հազար տարի յետոյ է, որ կեանքի նոր պայմաններու մէջ, 1461-ին, Կոստանդնուպոլսոյ մէջ հիմնուեցաւ Հայոց Պատրիարքական Աթոռը, առաջին գահակալը ըլլալով երջանկայիշատակ Յովակիմ Եպիսկոպոսը:

Այդ օրէն ահա 500 տարիներ ևս եկան ու անցան:

Փառքի էջերով լեցուն պատմութիւնն է այդ հաւատաւոր ու կենսունակ ժողովուրդի մը, որ կեանքին ընդմէջէն անցաւ հայեացքը միշտ դէպի երկիրն յառած, լոյս ու ծաղիկ սփռելով իր ճամբուն վրայ:

Այսօր Ձեր պատմական Աթոռը, Թուրքիոյ հայոց Պատրիարքական Աթոռը ի Ստամբուլ, համայն իր ժողովուրդով, կը տօնէ ու կ'ոգեկոչէ անցնող այդ պատմութիւնը, եկեղեցական և մշակութային կեանքի խաղաղ ու բարգաւաճ պայմաններու մէջ, հանրապետական Թուրքիոյ բարեխնամ հովանիին ներքին:

Աստուածակառոյց Սուրբ Էջմիածինը և Մենք՝ Ձեր Հայրապետը, յոյժ երջանիկ ենք Ձեզի լղելով սոյն գիրը այս տօնական առիթով: Այս պահուս Մեր սրտէն կը բխին ամենաջերմ բարի մաղթանքներ և օրհնութիւններ ուղղեալ Ձեզի՝ սիրեցեալ եղբայր Մեր, Ամենապատիւ Տ. Շնորհք արքեպիսկոպոս, Ձեզի, աստուածասէր հոգևոր հայրեր և ժողովրդանուէր մշակներ և Ձեզի, բարեպաշտ հաւատացեալներ, հարապատ վաւակներ Մեր:

Տէրը և պահպանիչը մեր և յոյսը բոլոր հաւատացելոց, թող իր ապահով հովանին միշտ տարածեալ պահէ ամէնուր վրայ անխտրի և ըլլայ Ձեզի միշտ օգնական և առաջնորդ կենաց:

Թող անսասան և շէն մնայ Ձեր Պատրիարքական Աթոռը, Հայաստանեայց Սուրբ Եկեղեցւոյ նուիրապետութեան ծոցին մէջ, լուսաւորուած Զրիստոսի և Ալգի սիրով:

Թող բարօր ու անվտանգ աճի և վարգանայ Ձեր բարեխնամ երկիրը իր սքանչելի մայր քաղաքով, խաղաղ ու երջանիկ:

«Այսուհետև, եղբարք իմ սիրելիք, հաստատուն եղերուք, անշարժ կացեք, առաւել լերուք ի գործն Տեառն յամենայն ժամ: Գիտասջիք, զի վաստակք ձեր ոչ են ընդունայն առաջի Տեառն» (Ա. Կորնթ. ԺԵ 58):

Արարիկ Դ

ԾԱՅՐԱԳՈՅՆ ՊԱՏՐԻԱՐԷ ԵՒ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍ
ԱՄԵՆԱՅՆ ՀԱՅՈՑ

Տուաւ կոնդակս ի 22-ն օգոստոսի

1962 Փրկչական ամի,

և ի տումարիս Հայոց ՌՆԺԲ,

ի մայրավանս Արթոյ Էջմիածնի: